

Μέγας κοχλίας. Συνών. *βουνήσιος* B 1, *βουνίτης* 2.

βουνοχώρι τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βουνὸ* καὶ *χωριό*.

Χωρίον ὀρεινόν.

βούνωμα τό, Καλαβρ. (Μπόβ.) *βούνωμαν* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *βούνωμαν* < ἀμαρτ. *βουνώνω*, ὁ παρὰ Δουκ. (λ. *βουνί*).

Βουνάρωμαν 1, ὁ ἰδ.

βούρα ἡ, Ἡπ. (Δρόβιαν.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.).

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *βέρα*, ὁ ἐκ τοῦ Βενετ. *vera*. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 7.

1) Ἡ κοιλότης τῆς χειρὸς, δρᾶξ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Ἡ βούρα μ' ἐκνέστην, κάποιος παράδας θὰ δὲ με* (αἰσθάνθηκα κνησμὸν εἰς τὴν παλάμην, κάποιος θὰ μοῦ δώσῃ χρήματα, πρόληψις) Χαλδ. || Φρ. *Δίγω μὲ τὰ βούρας* (ἀφειδῶς) Κοτύωρ. Συνών. *φούχτα*. β) Ὁση ποσότης πράγματός τινος δύναται ἐφάπαξ νὰ περιληφθῇ εἰς τὴν δράκα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Ἐγὼ βούραν ἄλας, δύο βούρας ἀλεύρᾳ* κττ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. Συνών. *βουρέα*, *χερέα*. γ) Ἐν τῇ ταλασιουργίᾳ τὰ ὑπολείμματα τοῦ κανναβίου τὰ συναγόμενα εἰς τὴν δράκα τῆς χειρὸς ἐκ τοῦ λαναρίου διὰ νὰ ξανθοῦν ἐκ νέου Πόντ. (Κερασ.) 2) Μέρος βαθύ Ἡπ. (Δρόβιαν.).

Πβ. *βέρα* (I).

βούρᾱγμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *βούρᾱσμαν* Πόντ. (Τραπ.) *βουριάγμαν* Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βουράζω*.

Τὸ δρᾶττεσθαι διὰ τῆς χειρὸς. Συνών. *βουρᾱσιμον*, *φούχτισμα*.

βουράζω Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βούρα*.

Πιάνω μὲ τὴν δράκα, δρᾶττομαι: *Ἐβούρασα τὸ ξύλο*. Συνών. *βουράζω* 1, *φουχτιάζω*.

βουράζω Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) Μέσ. *βουράσκομαι* Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ.) *βουράσκουμαι* Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *βουράγνουμαι* Πόντ. *βουράχνουμαι* Πόντ. (Οἶν. κ. ἄ.) *βουράχκουμαι* Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. **βουριάζω* < οὐσ. *βούρα*.

1) *Βουράζω*, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Βουράσκουμαι τὰ λιθάρεῖ - τὰ χώματα* κττ. Τραπ. Χαλδ. *Ἐβουράστην τὰ μαλλία μ'* (μὲ ἤρπασεν ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς) Κοτύωρ. β) Δίδω μὲ τὴν φούχταν Πόντ. (Χαλδ.): *Ἐβουριάσεν ἄτον τὰ λίρας* (τοῦ ἔδωσε μὲ τὴ φούχτα τὰς λίρας).

2) Ξαίνω ἐκ νέου τὰ ὑπολείμματα τοῦ κανναβίου τὰ συναγόμενα ἀπὸ τὸ λανάρι Πόντ. (Κερασ.)

βουρακῶ Ρόδ.

Ἐκ πεποιημένης τινὸς λέξεως *βουράκ* δηλούσης βόμβον, θόρυβον κττ.

1) Ἐπὶ κωνόπων, βομβῶ: *Βορακοῦν οἱ κοννούλ-ποι*.

2) Ἐπὶ χοίρων, γρυλλίζω.

βουράσιμον τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *βουράζω*.

Βούρᾱγμαν, ὁ ἰδ.

βούρας ὁ, Ρόδ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἐντομον βομβοῦν.

βουράσκουμαι, ἰδ. *βουράζω*.

βουρβούκι τό, Χίος *βουρβούκ' Θεσσ.* (Ζαγορ.) Σάμ. *βουρβούτσι* Θεσσ. (Ἀλμυρ.) *βουρβούτσι* Σκῆρ.

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ ἤχου *βουρβ* καὶ τῆς καταλ. - ούκι.

1) Πλησμονὴ πράγματός τινος, μέγα πλῆθος (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ θορύβου τοῦ προσερχομένου ἐκ τῆς πληθύος ζωυφίων, ἐντόμων κττ.) ἐνθ' ἄν.: *Μῆλα βουρβούκι* Χίος *Κορροῖ βουρβούτσι* Ἀλμυρ. *Ψέρα βουρβούτσι* (ψέρα=ψεῖρα) Σκῆρ. 2) Μετων. ἄνθρωπος ταχέως ὁμιλῶν καὶ διὰ τοῦτο ἀκατάληπτος Θεσσ. (Ζαγορ.)

βουρβούλα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Γέρμ.)

Λέξις πεποιημένη.

1) Πηγὴ ἀναβλύζουσα Πελοπν. (Γέρμ.) 2) Ἡ βλέννα τῆς ρινὸς Κρήτ.

* **βουρβουλάδα** ἡ, *βουρβουλ-λάδα* Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βουρβουλᾶς* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄδα (I).

Φαγητὸν ἀπὸ χλωρὰ κουκκιά, τὰ ὅποια παρασκευαζόμενα λαμβάνουν τὸ σχῆμα *βουβουλᾶ*, λείμακος.

βουρβούλακας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βουρβούλα* καὶ τῆς καταλ. - ακας.

Σκωπτικῶς ἄνθρωπος ἀφίνων τὴν μύξαν του νὰ καταρρέῃ. Συνών. *βουρβούλης*, *βουρβουλιάρις*.

βουρβουλακιάζω Κρήτ. Κύθηρ. κ. ἄ.—Λεξ. Βυζ. *βουρβουλακιάζω* Νάξ. (Φιλότ. κ. ἄ.) *βορβολακιάζω* Θράκ. *βουρδουλακιάζω* Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. **βουρβουλᾶκι* < *βουρβούλα*.

1) Παράγω βορβορυγμοὺς Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Φιλότ. κ. ἄ.): *Βουρβουλακιάζον δὲ νερὰ* Κρήτ. *Βουρβουλακιάζοντε τ' ἄδερᾶ μου* Φιλότ. κ. ἄ. Συνών. *βουρβουλακῶ* 3, *βουρβουρεύζω* 1, *γουργουρίζω*. 2) Εἶμαι ἄφθονος, βριθῶ, ἐπὶ μικρῶν ἐν γένει ζωυφίων, ἐντόμων, σκωλήκων κττ. κινουμένων καὶ θορυβούντων (ἡ ἐννοία τοῦ πλήθους ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ θορύβου) Θράκ. Κύθν. κ. ἄ.—Λεξ. Βυζ.: *Οἱ ψύλλοι - τὰ φίδεα βορβολακιάζον* Θράκ. Συνών. *βαρβαλ-λάσ-σω*, *βουρβουλιάζω* 1, *βουρβουρεύζω* 2, *βουρβουταρίζω*, *βουρβουτίζω*.

βουρβουλᾶκισμα τό, Κορ. Ἀνέκδ. Λεξιλ. 16.

Ἐκ τοῦ ρ. *βουρβουλακιάζω*.

Βορβορυγμός. Συνών. *γουργούρισμα*.

βουρβουλακίδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. **βουρβουλᾶκι* < *βουρβούλα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἰδα.

1) Τὸ μεθ' ὁρμῆς ἀναβλύζον ὕδωρ. 2) Πομφόλυξ, φουσαλὶς ὕδατος.

βουρβουλακῶ Θήρ. Κρήτ. *βουρβουλ-λακῶ* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. **βουρβουλᾶκι* < *βουρβούλα*.

1) Ἀναβλύζω, ἀναδίδω ὕδωρ μεθ' ὁρμῆς Κρήτ.: *Τὸ χωράφι βουρβουλακῶ*. 2) Βράζω, κοχλάζω Θήρ. Κρήτ.: *Βουρβουλακῶ τὸ νερὸ 'ς τὸ τοικάλι*. β) Παράγω φουσαλίδας Κρήτ.: *Τὰ στράφυλα βουρβουλακοῦνε* (στράφυλα=στέμφυλα). γ) Παράγω βορβορυγμοὺς ἐν ὕδατι Κρήτ.:

